

## Hugo Woerdeman

*The College of William and Mary*  
 Department of Mathematics  
 P.O. Box 8795  
 Williamsburg, VA 23187-8795  
 Verenigde Staten  
 hugo@math.wm.edu

### Column Wiskundigen in den vreemde

# From the old new world

**Hugo Woerdeman is al vijftien jaar verbonden aan het College of William and Mary in Virginia, de op-één-na-oudste universiteit van de Verenigde Staten. Hij studeerde en promoveerde aan de Vrije Universiteit te Amsterdam op het gebied van de operatorentheorie en is sinds 2001 full professor aan het College. Zijn sollicitatie in het land van de onbegrensde mogelijkheden was een heel avontuur. Over de meest uiteenlopende zaken wordt onderhandeld: een heel verschil met de situatie in Nederland waar de meest uiteenlopende zaken juist vastliggen. Wat is de invloed van de vrijemarkteconomie op het leven aan de universiteit?**

Mijn ervaringen met het buitenland zijn inmiddels talrijk aangezien ik al sinds 1989 weg ben uit Nederland. Mijn eerste ervaring was dat ik kon onderhandelen over mijn salaris. Toen ik in februari 1989 aan het *College of William and Mary* in Virginia voor een interview kwam, werd ik al gauw door een van mijn huidige collega's ingelicht dat ik over mijn salaris moest onderhandelen. Ik waardeerde deze informatie zeer, want geen haar op mijn hoofd zou daar aan gedacht hebben. "Om hoeveel zal ik dan vragen?", vroeg ik hem. Hij gaf mij een bedrag dat \$1000 hoger lag dan het salaris van iemand die ze net hadden aangenomen. "Then in the end you'll probably get the same amount as him", voegde hij er aan toe. En zo is het inderdaad gelopen. Het was allemaal zeer nieuw, en ook wel eng toen ik een eerder aanbod afsloeg. Uiteindelijk kwamen ze mij tegemoet. Inmiddels weet ik dat er over veel meer onderhandeld wordt: de grootte van een 'start-up package' (= geld voor congressen, computer en wat je verder allemaal nodig hebt om je onderzoek een goede start te geven), verhuiskosten, welke colleges je wil geven. Het hangt er natuurlijk allemaal van af hoe graag ze je willen hebben en wat je eigen alternatieven zijn, hoe het uiteindelijk uitpakt.

Er zijn talloze andere voorbeelden die aangeven dat het Amerikaanse universiteitssysteem veel meer een zaak is van vraag en aanbod dan de meeste, of zelfs alle, Europese systemen. Studenten hebben bijvoorbeeld een veel grotere keuze aan docenten die bepaalde vakken geven. In ons departement zijn er elk semester tenminste acht verschillende professoren die Calculus doceren en studenten maken de keuze bij wie ze de cursus willen volgen. De eerste registratiedag is voor de studenten dus zeer belangrijk aangezien bepaalde cursussen natuurlijk snel vollopen.

De professoren worden ook elk jaar beoordeeld op hun onderwijskwaliteiten. De studenten vullen na elke cursus een formulier in waarmee ze vragen beantwoorden zoals "Was the instructor receptive to questions and approachable for help?". De belangrijkste vraag is "Rate the overall effectiveness of the instructor", aangezien de antwoorden op deze vraag de beoordeling van de professor het meest beïnvloeden. Elke professor krijgt elk jaar een cijfer voor zijn onderwijs (0-6), zijn onderzoek (0-6) en zijn werk in commissies (0-3). Het hoogste totaal aantal punten is 15, en deze getallen gaan vervolgens naar de decaan die met deze informatie de salarisverhogingen bepaalt. Deze scores zijn ook belangrijk als je promotie wil maken, van *assistant professor* naar *associate*, of van *associate professor* naar *full professor*. Op zich is het goed dat professoren die harder werken en beter hun best doen daarvoor ook beloond worden, maar er zitten natuurlijk ook gevaren aan. Zo zijn professoren die hoge cijfers geven populairder, maar niet noodzakelijk beter en u kunt zeker ook andere ongewenste effecten bedenken. In ons departement wordt ook gekeken naar andere dingen dan de studentenevaluaties, zoals de examens die je afneemt en hoe je les geeft. Er blijven altijd discussiepunten bestaan, maar ik ben redelijk tevreden over hoe het in ons departement verloopt. ↩